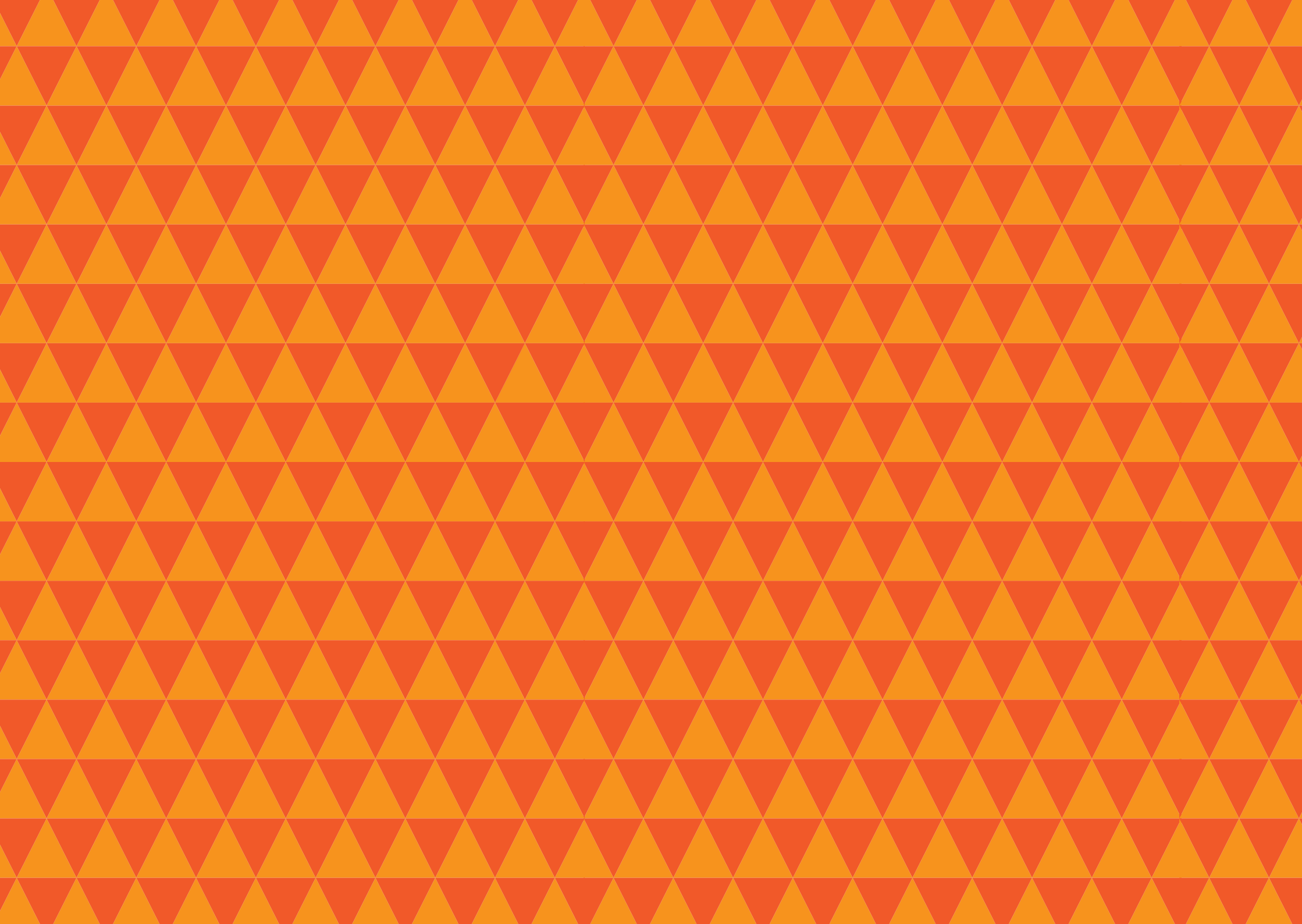

**AGATHA
CHRISTIE**

**VRAŽDA
V ORIENT-EXPRESU**

Věnováno M. E. L. M.
Arpachiyah, 1933

**AGATHA
CHRISTIE**

VRAŽDA
V ORIENT-EXPRESU

Část první

FAKTA

Přeložila Eva Kondrysová

Murder On The Orient Express

Copyright © Agatha Christie Mallowan, 1934

Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k. s., 2002

Translation © Eva Kondrysová, 1963, 2002

ISBN 80-242-0900-4

VÝZNAČNÝ PASAŽÉR NA TAURUS-EXPRESU

Bylo to v Sýrii jednoho zimního dne o páté hodině ranní. U nástupiště v Halebu stál vlak, který v jízdnicích řádech nese honosné jméno Taurus-expres. Pozůstával z jídelního vozu s kuchyní, spacího vozu a dvou vozů běžně používaných na místních drahách.

U schůdků spacího vozu stál mladý francouzský poručík v parádní uniformě a konverzoval s malým mužíčkem zachumlaným až po uši, takže z něho nebylo vidět nic než narůžovělá špička nosu a dva konečky vzhůru nakroucených knírů.

Mrzlo jen praštělo, a tak úkol doprovodit vzácného cizince nebyl právě záviděníhodný, poručík Dubosc však ho mužně vzal na svá bedra. Umná souvětí ve vybroušené francouzštině mu splývala ze rtů. A to ani přesně nevěděl, co se vlastně udalo. Šuškal se samozřejmě leccos, jak bývá v takových případech pravidlem. Generál–jeho generál–byl čím dál nesnesitelnější. A pak přijel tenhle cizí Belgičan–prý až z Anglie, z takové dálky! Uběhl týden–týden divného napětí. Nato se začaly dít různé věci. Jeden velmi vysoce postavený důstojník se zastřelil, jiný požádal o propuštění z armády, ustarané pohledy se rozjasnily a jistá vojenská bezpečnostní opatření byla odvolána. A generál–právě ten generál poručíka Dubosca–vypadal náhle o deset let mladší.

Dubosc zaslechl závěr rozhovoru s tímto cizím pánem. „Zachránil jste nás, mon cher,“ říkal generál procítěně, až se mu zachvíval mocný bílý knír. „Zachránil jste čest francouzské armády–a odvrátil jste velké krveprolití!“

Nevím, jak vám poděkovat, že jste vyhověl mé prosbě. Přijel jste z takové dálky.“

Na tento projev cizinec (jménem monsieur Hercule Poirot) našel vhodnou odpověď, zahrnující i větu: „Jak bych mohl zapomenout, že jste mi zachránil život?“ Což generál vyvážil jinou vhodnou replikou, v níž se zřekl všech osobních zásluh o tuto minulou službu, a pak ještě zazněla slova o Francii, o Belgii, o slávě, o cti a podobných věcech, načež se oba vřele objali a rozhovor skončil.

Oč vlastně šlo, to poručík Dubosc stále ještě nevypátral, ale každopádně jemu připadla povinnost vyprovodit monsieur Poirota k Taurus-expresu a on plnil daný úkol se zanícením a horlivostí, jak se sluší a patří u mladého důstojníka na prahu slibné kariéry.

„Dnes je neděle,“ prohlásil poručík Dubosc. „Zítra, tedy v pondělí večer, budete v Cařihradu.“

Nebylo to poprvé, co v rozhovoru dospěl k tomuto závěru.

Avšak konverzace na nádraží před odjezdem vlaku nabývají často monotónního rázu.

„Tak jest,“ souhlasil monsieur Poirot.

„Máte v úmyslu zdržet se tam několik dní, nemýlím-li se?“

„Mais oui. Dosud jsem v Cařihradu nebyl. Bylo by škoda projet jen–comme ça.“ Luskł prsty, aby to názorně vyjádřil. „Nic mi neuteče, zdržím se tam jako turista pár dní.“

„Chrám svaté Sofie je architektonický skvost,“ prohlásil poručík Dubosc, který ho sám ještě neviděl.

Ledový vítr zakvílel nad nástupištěm. Oba muži se zachvěli zimou. Poručík Duboscovi se podařilo pokradmu mrknout na hodinky. Za pět minut – už jenom pět minut!

Zmocnila se ho obava, že si jeho společník všiml onoho pokradmého pohledu, a proto honem zase oživil rozhovor.

„V této roční době cestuje obvykle málo lidí,“ řekl a pohlédl do okének spacího vozu nad jejich hlavami.

„Tak jest,“ souhlasil monsieur Poirot.

„Doufejme, že nezapadnete v Taurusu do závějí!“

„Stává se to?“

„Ano, nebylo by to poprvé. Letos k tomu ale ještě nedošlo.“

„Doufejme tedy, že nedojde,“ řekl monsieur Poirot. „Zprávy o počasí v Evropě nejsou však zvlášť příznivé.“

„To nejsou. Na Balkáně napadla spousta sněhu.“

„V Německu to prý není o nic lepší, jak jsem slyšel.“

„Eh bien,“ pospíšil si poručík Dubosc zabránit další odmlce.

„Zítřa večer v sedm čtyřicet jste v Cařihradu.“

„Ano,“ souhlasil monsieur Poirot a zoufale pokračoval: „Chrám svaté Sofie je prý architektonickým klenotem.“

„Něco jedinečného, pokud je mi známo.“

V jednom spacím kupé nad jejich hlavami vyletěla roleta a ven vykoukla mladá žena.

Mary Debenhamová se pořádně nevyspala od minulého čtvrtka, kdy vyjela z Bagdadu. Nespala dobře ani na cestě do Kirkúku, ani v penzionu v Mosulu, ani včera v noci ve vlaku. Nemohla to už vydržet, ležet s otevřenýma očima v horkém, dusném, přetopeném kupé, a tak vstala a vyklonila se ven.

Tohle bude Haleb. Samozřejmě není nic vidět. Jen dlouhé, nedostatečně osvětlené nástupiště. Odněkud sem doléhají hlasitá, rozzuřená, hádavá arabská slova. Pod jejím oknem hovoří dva muži

francouzsky: důstojník francouzské armády a mužiček s obrovskými kníry. Usmála se. V životě neviděla nikoho tak strašně navlečeného. Venku bude asi pořádná zima. Proto se ve vlaku tak příšerně topí. Snažila se stáhnout okénko ještě níž, ale nešlo jí to.

Průvodčí ze spacího vozu přistoupil k oběma pánům. Vlak je připraven k odjezdu, pravil. Prosí pána, aby si nastoupil. Mužiček sundal klobouk. Ten má ale lebku jak vajíčko! Mary měla právě svých starostí až až, ale usmála se. Mužiček směšný už na pohled. Takového snad ani nelze brát vážně.

Poručík Dubosc pronášel projev na rozloučenou. Připravil si jej předem, ale vyrukoval s ním až na poslední chvíli. Byl to nádherný, vybroušený projev.

Aby nezůstal pozadu, odpověděl monsieur Poirot obdobným způsobem.

„En voiture, monsieur,“ vyzýval průvodčí ze spacího vozu.

Monsieur Poirot nastupoval do vlaku, jako by mu nic na světě nebylo tak proti mysli. Průvodčí nastoupil za ním. Monsieur Poirot zamával. Poručík Dubosc zvedl ruku k čepici. Vlak sebou příšerně trhl a pomalu se rozjel.

„Enfin!“ zamumlal monsieur Hercule Poirot.

„Brrr,“ otrásl se poručík Dubosc a teprve teď si uvědomil, jak je promrzlý...

„Voilà monsieur.“ Průvodčí zdůraznil dramatickým gestem, jak krásné spací kupé Poirotovi přidělil a jak šikovně mu umístil zavazadlo. „Pánův kufřík je zde.“

Vzatažená ruka hovořila výmluvně. Poirot do ní vložil složenou bankovku.

„Merci, monsieur.“ Průvodčí přešel na stručnější a věcnější tón. „Pánovu jízdenku mám. Prosil bych také pas. Pán přeruší cestu v Cařihradu, jestli se nemýlím?“

Monsieur Poirot přisvědčil. „Mám dojem, že vlak je poloprázdný,“ řekl.

„Ano, monsieur. Jsou tu jen dva cestující. Nějaký anglický plukovník z Indie a jedna mladá anglická dáma z Bagdadu. Přeje si monsieur ještě něco?“

Monsieur si přál lahvičku minerálky.

Není zrovna příjemné nastoupit do vlaku v pět hodin ráno. Do rozednění zbývají ještě dvě hodiny. Úvědomí toho, že se na dnešek dost nevyspal a že splnil úspěšně složité poslání, stočil se monsieur Poirot do koutku a usnul. Probudil se v půl desáté a vydal se do jídelního vozu pátrat po horké kávě.

Momentálně tam seděl jediný host, a to byla zřejmě ta mladá Angličanka, o níž se zmínil průvodčí. Byla to vysoká, štíhlá černovláška a mohlo jí být tak osmadvacet let. Ze způsobu, jak se chystala posnídat, jak zavolala číšníka a požádala ho o kávu, vyzařovala rozvaha a energie. Zřejmě znala svět a byla zvyklá cestovat. Měla na sobě tmavé šaty z tenké látky, ideální pro přetopené ovzduší ve vlaku.

Monsieur Poirot neměl nic lepšího na práci, a tak se bavil tím, že ji nenápadně pozoroval.

Usoudil, že je to jedna z těch mladých žen, které se o sebe hladce postarají, ať se ocitnou kdekoli. Působila sebejistě a energicky. Nacházel zalíbení v jejích přísně symetrických rysech i v jemné úbělové pleti. Stejně nacházel zalíbení i v kovově černých vlnách úpravného účesu a v šedých očích, hledících chladně a neosobně. Dospěl však k závěru, že má příliš vyvinutý organizační talent, aby to byla, jak říkával, „jolie femme“.

Po chvíli vešel do jídelního vozu další cestující. Tentokrát to byl vysoký muž mezi čtyřicítkou a padesátkou, vyschlý, do temna opálený, s lehce prošedivělými spánky.

„Plukovník z Indie,“ usoudil Poirot v duchu.

Nově příchozí host pozdravil dámu lehkou úklonou.

„Dobrého jitra přeji, slečno Debenhamová.“

„Dobré jitro, plukovníku Arbuthnote.“

Plukovník stanul s rukou na protější židli.

„Smím?“ zeptal se.

„Ovšemže. Posadte se.“

„Já jen že málokdo u snídaně stojí o konverzaci.“

„To máte pravdu. Přesto ale nekoušu.“

Plukovník se usadil.

„Pane vrchní!“ zvolal rázně.

Poručil si vejce a kávu.

Na okamžik spočinul pohledem na Herculovi Poirotovi, lhostejně ho ale přešel. Poirot, který znal anglický způsob myšlení, jakoby v duchu slyšel: „Zas nějaký zatracený cizinec.“

Oba Angličané – jak odpovídá povaze onoho národa – nebyli příliš hovorní. Prohodili několik stručných poznámek a po chvíli se děvče zvedlo a vrátilo se do kupé.

Při obědě si ti dva samozřejmě sedli spolu a třetího cestujícího opět naprosto ignorovali. Rozvinul se mezi nimi živější rozhovor než u snídaně. Plukovník Arbuthnot hovořil o Paňdžábu a tu a tam se zeptal děvčete cosi ohledně Bagdadu, z čehož vyplynulo, že tam zastávala místo guvernantky. Během rozhovoru objevili společné známé, a díky této skutečnosti se oba rázem začali chovat přátelštěji a méně upjatě. Probírali nějakého Tommyho a ještě nějakého Jerryho. Plukovník se vyptával, jestli dívka jede přímo do Anglie, nebo zdržili se v Cařihradu.

„Ne, jedu hned dál.“

„Není to trochu škoda?“

„Projížděla jsem tudy před dvěma lety a tenkrát jsem strávila v Cařihradu tři dny.“

„Aha. Musím se ale přiznat, že jsem rád, protože já sám také jedu hned dál.“

Uklonil se jí kapánek nemotorně a trochu se přitom začervenal.

„A vida, pan plukovník není tak nepřístupný,“ pomyslel si pobaveně Hercule Poirot. „Ve vlaku číhá na člověka právě tolik nebezpečí jako na moři!“

Slečna Debenhamová klidně odvětila, že je to od něho milé. Ale říkala to dost chladně.

Herucle Poirot postřehl, že ji plukovník doprovodil zpět do kupé. Když později projížděli velkolepou scénérií pohoří Taurus, stáli oba vedle sebe v chodbičce a dívali se dolů k Ciliciánskému průsmyku. Dívka vzdychla. Poirot nestál tak daleko, aby ji neslyšel zašeptat:

„To je krása! Škoda že – škoda –“

„Ano?“

„Škoda že na to nemám ani pomyslení!“

Arbuthnot neodpověděl. Hranaté rysy kolem brady jako by mu zpřísněly a zachmuřily se.

„Já bych si jen ze srdce přál, abyste do toho vy nebyla zapletena.“

„Pst! Nemluvte o tom, prosím vás!“

„Á, to nic!“ Zahleděl se rozmrzele směrem k Poirotovi. Pak pokračoval: „Vůbec se mi nelíbí, že musíte dělat vychovatelku – že vás moří nevycválení haranti a sekýrují jejich pánovité matky.“

Zasmála se, ale v jejím smíchu zazníval tón lehké hysterie.

„Ale to jste na omylu. Vykořisťovaná vychovatelka už patří k zapomenutým legendám. Teď je to tak, že já sekýruju rodiče, ujišťuji vás.“

Dál už mlčeli. Snad se Arbuthnot trochu styděl za svůj výlev.

„Před mýma očima se tu odehrává podivná komedie,“ pomyslel si Poirot zamyšleně.

Tento dojem se mu později znovu vybavil.

Přijeli do Konye večer asi o půl desáté. Angličan i Angličanka vystoupili a procházeli se po zasněženém nástupišti, aby se nadýchali čerstvého vzduchu.

Monsieur Poirot se spokojil tím, že pozoroval pulzující život na nádraží za okenním sklem. Po deseti minutách však usoudil, že by mu trocha čerstvého vzduchu také neuškodila. Pečlivě se na to připravil, zabalil se do několika vrstev kabátů a šál a svěřil naleštěné boty galoším. Takto vybaven sestoupil opatrně z vlaku a začal se procházet na nástupišti. Došel až za lokomotivu.

Hlasy ho upozornily na dvě nezřetelné postavy ve stínu poštovního vozu. Hovořil Arbuthnot. „Mary –“

Děvče ho přerušilo.

„Teď ne. Teď ne. Až potom. Až to bude za námi – pak –“

Monsieur Poirot se diskrétně odvrátil. Udivilo ho to. Sotva by byl poznal sebejistý, energický hlas slečny Debenhamové...

„Zvláštní,“ usoudil v duchu.

Na druhý den ho napadlo, jestli se snad nepohádali. Téměř spolu nepromluvili. Zdálo se mu, že dívka vypadá ustaraně. Měla temné kruhy pod očima.

Kolem půl třetí odpoledne vlak náhle zastavil. Z okének vykukly hlavy. U kolejí se shromáždil hlouček chlapů a ukazovali si něco pod jídelním vozem.

Poirot se vyklonil ven a zastavil průvodčího ze spacího vozu, který právě utíkal kolem. Ten mu odpověděl a Poirot se stáhl zpátky, ale jak se obracel, srazil se téměř s Mary Debenhamovou, stojící těsně za ním.

„Co se děje?“ zeptala se francouzsky skoro bez dechu. „Proč tady vlak stojí?“

„Nic to není, mademoiselle. Jenom něco chytlo pod jídelním vozem. Není to nic vážného. Už to uhasili. Teď napravují škody, které požár způsobil. Nehrozí nám absolutně žádné nebezpečí, ujišťuji vás.“

Mávla netrpělivě rukou, jako by naznačovala, že nějaké nebezpečí není v této chvíli vůbec důležité.

„Ano, ano, to je mi jasné. Ale toho času!“

„Času?“

„Přece nás to zdrží.“

„Zdržet nás to může, to ano,“ souhlasil Poirot.

„To nesmíme dopustit! Tenhle vlak má přijet v 18,55 a musíme se přeplavit přes Bospor a na druhé straně stihnout do devíti hodin simplonský Orient-expres. Budeme-li mít hodinu dvě zpoždění, tak ho zmeškáme.“

„To je možné, ano,“ připustil.

Zadíval se na ni zvědavě. Ruka, která svírala okenní rám, nespočívala klidně a také rty se jí chvěly.

„Je to pro vás tak rozhodující, mademoiselle?“ zeptal se.

„Ano. Ano, je. Musím – musím stihnout to spojení.“

Odvrátila se od něho a pospíchala chodbičkou za plukovníkem Arbuthnotem.

Ukázalo se však, že to byly obavy zbytečné. Za deset minut se vlak zase rozjel. Přijel do Adapazari jen s pětiminutovým zpožděním, protože ostatní dohonil cestou.

Bospor byl rozbouřený a monsieur Poirotovi se plavba moc nezamlouvala. Na lodi se odloučil od svých spolucestujících a už je neviděl. Jakmile přijel ke Galatskému mostu, nechal se zavést přímo do hotelu Tokatlian.

AGATHA CHRISTIE
VRAŽDA V ORIENT-EXPRESU

Z anglického originálu *Murder On The Orient Express* vydaného roku 1953 nakladatelstvím Collins v Londýně přeložila Eva Kondrysová.

Obálku a přebal navrhl Marek Šimkovský.

Odpovědný redaktor Jakub Sedláček.

Technický redaktor David Dvořák.

Vydala Euromedia Group k. s. – Knížní klub, v Praze roku 2002 jako svou 2071. publikaci.

Počet stran 224.

Sazbu zhotovil Marek Šimkovský.

Tisk Tlačiarne BB, spol. s. r. o., Banská Bystrica.

Vydání třetí, v Knížním klubu druhé.

ISBN 80-242-0900-4

